

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΑ)

Θ'.

Καὶ δῆμως τὴν ἐγέλυτωσε πάλιν δὲ Ἀσπρούλης μας. Καθὼς τὸν ἐπήγαινον δὲ Ἀποστόλης εἰς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ἀλέξη, μέσα στὴν μανδύλια του, εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν κυρίαν Καλλιόπην, τὴν δασκάλισσαν.

— Τί χρατεῖς αὐτοῦ, Ἀποστόλη;

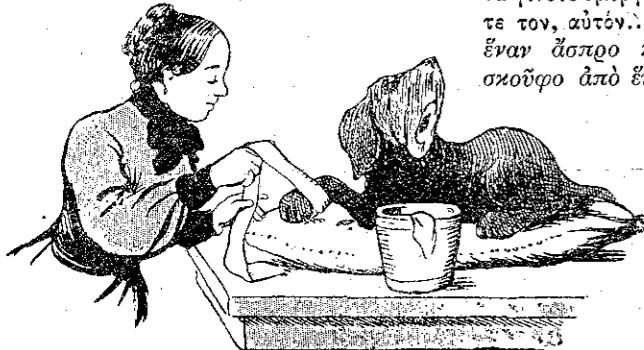
Κανένα λαγή σκοτωμένο;

— Τί λαγή καὶ τί ἔλαφι, κυρία δασκάλισσα! Κάτι καλλίτερο... Τὸν Ἀσπρούλη μας, ποῦ δὲν ἔχει πιὰ ζωὴ ἐκαύμενος.

— Μπᾶ! τὸν κακόμοιρο τὸν Ἀσπρούλη! καὶ πῶς ἔπαθε αὐτὴ τὴν συμφορά;

Ο Ἀποστόλης εἶπεν εἰς τὴν καλὴν κυρίαν Καλλιόπην δῆλα τὰ θλιβερὰ συμβάντα. Καὶ ἡ κυρία Καλλιόπη, ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ σκυλάκια καὶ θλοῦ ἔζητονε νὰ τῆς χαρίσουν κανένα, εἶπε τότε:

— Δὲν μου τὸν δίνεις ἐμένα, νὰ

«Τοῦ ἔπλυνε τές πληγές...» (Σελ. 396, σ. α').

κυττάρια μήπως καὶ τὸν κάνω καλέ;...

— Πάρ' τον, κυρία δασκάλισσα, χάρισμά σου!

Η κυρία Καλλιόπη τὸν ἐπήρε, τὸν ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι της, τὸν ἔβαλεν ἐπάνω σ' ἓνα μαλακὸ μαξιλάρι, ἐπάνω στὸ τραπέζι, τοῦ ἔπλυνε τές πληγές μὲ βορικὸν δέν, τὸν ἔδεσε, τὸν ἐπεριποιήθηκε σάν μωρό, τὸν ἔθρεψε μὲ γαλατάκι καὶ μὲ ζαχαρίτσα, — καὶ εἶτι ἔγινεν δὲ Ἀσπρούλης....

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πρῶτα θὰ ιδῆς τὸν γείτονα, καὶ υστερά τὸν ἥλιο.

**

Πολλὰ δὲ λίγα κάμνουν ἓνα πολὺ.

**

Ο διάβολος σφαλῆ μιὸ θύρα καὶ δὲκα.

**

Ξένος πόνος ξέγδαρμα.

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΦΑΝΙΤΣΑ
(ΚΩΜΩΔΙΑ)

ΣΚΗΝΗ Γ'. (Συνέχεια)

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ό βαφτιστικός σας!..

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Άλι, Φανίτσα, τί λέσ καὶ σύ; Μποροῦσα νὰ μὴν ξανανιώσω!

Καμαρώνω, σὰν νὰ ημουν στὰ βα-

φτίσια, κ' ἔγω ὁ ίδιος.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Τί καλά!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, μὲ ἀμήσυχον ψφος.

— Νάι, μὰ δὲν μικρούλης μας ἔβηχες ἀπόψε φτάνει νὰ μὴν χρυσολογήσῃ! Καὶ κάνεις ἔνα κρύο! οὔτε τίποτα!

(Τουρτούριζε.)

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐνῷ τὸν τυ-

λίγει μὲ ἔνα χράμι.— Ή

ρουμπίτσα του εἶνε μάλι-

λινη καὶ πολὺ ζεστή,

ἔνονια σας. — Νάι! ω-

ραία! Θὰ σᾶς φέρω τὸν

καλό σας τὸν σκυρόφο,

καὶ θὰ σᾶς χτενίσω, γιὰ

γά γίνετε δύμορφος. Βγάλ-

τε τον, αὐτόν... (Βγάζει «Ἐξακολουθεῖ νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι...»)

ἔναρ τὸ παππούνιο

σκυρόφο ἀπὸ ἔνα κοντί, καὶ δρχίζει γὰ

τὸν κτενίζει).

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Καὶ

υστέρα, θὰ μου διαβάσσεις

κατί τι ἀπὸ τὸ βιβλίο

τῆς Μαριγούλας.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Δὲν ἔχω

καιρὸ σήμερα, διόλου.

Μήπως θίλετε πάλι τὸ

παραμύθι τῆς Σταχτο-

κούτας;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Νάι,

γιατὶ σου μοιάζει... Επρεπε δῆμως, μου

φαίνεται, νὰ σὲ πάρη κ' ἔσενα

ἡ Λεμονιά 'έτην ἐκκλησία.

'Εσύ δὲν είσαι καμμιά μεγάλη,

νὰ δουλεύῃς τόσο πο-

λύ... καὶ δῆμως δὲν

κάθεσαι, ἀπὸ τὴν αὐ-

γὴ ἔως τὸ βράδυ...

«Ἐπρεπε γὰ πᾶς καὶ

σὺ νὰ δῆς.

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐνῷ ἀπο-

τελείωνει τὸ κτένισμά

του. — Δὲν πειράζει...

ἔμεγα, μ' ἀρέσει γὰ

δουλεύω... Κ' ἐπειτα,

κάγω ἔδω τὴν προ-

ευχή μου, κ' εἶνε τὸ

ἴδιο... Κ' ἐπειτα, τὸ

εἶδα, ἔγω τὸ μωρὸ μὲ

τὴν ωραία του τὴν

ρομπίτσα, κ' ἔτσι!

Σταθήτε τώρα. (Τοῦ φορεῖ τὸν σκυ-

φον.) — Τὸ ξέρετε δῆμως; ἔκεινη ἡ Στα-

χτοπούτα, εἶνε ἀλλοιώτικο κορίτσι!...

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Γιατί;

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐνῷ τοῦ φέρει τὸ τσιμπού-

κάνι του, καὶ τοῦ τὸ γεμίζει σιγά-σιγά.

— Νάι! Στὴν ἀρχή, μ' ἀρέσει πολὺ

υστέρεσσι θύμωσι! νὰ πάρῃ

χρυσὰ 'έτο χορό! "Ε! Πῶς τὴν πήρε

ἡ νοννά της ἡ νεράϊδα;... Νάι, μὰ δὲν

ητανε σωστό.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τῆς ἀρέσει, φαίνεται,

πάρα πολὺ ὁ χορός.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Τί καλά!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, μὲ ἀμήσυχον ψφος.

— Νάι, μὰ δὲν μικρούλης μας

εἴηχες φτάνεις τιάνεις!

Καὶ κάνεις θύμωσι! τὸν παππούνιο

χορόφο ἀπὸ τὸν παππούνιο!

ΦΑΝΙΤΣΑ, στὸν τὸν τυ-

λίγει μὲ ἔνα χράμι.— Ή

ρουμπίτσα του εἶνε μάλι-

λινη καὶ πολὺ ζεστή,

ἔνονια σας. — Νάι! ω-

ραία! Θὰ σᾶς φέρω τὸν

καλό σας τὸν σκυρόφο,

καὶ θὰ σᾶς χτενίσω, γιὰ

γά γίνετε δύμορφος. Βγάλ-

τε τον, αὐτόν... (Βγάζει «Ἐξακολουθεῖ νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι...»)

ἔναρ τὸ παππούνιο

σκυρόφο ἀπὸ τὸν παππούνιο!

ΦΑΝΙΤΣΑ, μὲ συγκίνησιν.— Κ'

ἐπειτα, ἔγω δὲν ξεχωρίζει τές κα-

λωσύνες σας!

— Οσο θυμάμαι πῶς μ' ἐπή-

ρατε ἀπὸ τοὺς πέντε δρόμους,

καὶ μὲ κρατήσατε 'έτο σπίτι

σας! ἄ! καὶ

τοῦ κανονιάς της την ποτήριον!

ΦΑΝΙΤΣΑ, μὲ συγκίνησιν.— Κ'

ἐπειτα, ἔγω δὲν ξεχωρίζει τές κα-

λωσύνες σας!

— Ο παππούς μου τὸ παππούνιο

καὶ σου τὸ δίνω εἶνε τὸ δικό μου τὸ

παρωνόδ φαγάκι. Πάρε μαζί σου τὸ ψωμί,

καὶ φάγε ἔδω τὴν σύύπα.

Η ΖΗΤΙΑΝΑ. — Εύχαριστῶ, κοριτσάκι!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ήθελα κατί την παραπάνω

νὰ σὲ χιλιοχρονίζει, παιδί

μου! (Τ

